

Briefje Michelle uit Nepal 21/3/2018

Beste Roger en lieve mensen allemaal,

Het gaat uitstekend met me.

De eerste trek van 21 dagen is goed verlopen maar het weder was niet op onze hand. De winter is blijven hangen. De Thamang trail was schitterend en de dorpen die verwoest waren door de aardbeving worden met buitenlandse hulp terug op de traditionele en niet met beton maar toch aardbevingresistent opgebouwd;

Nadien zijn we naar Langtang nat. park getrokken en daar is de aardbeving bij de mensen nog voelbaar. Ze hebben geen andere keuze of hun pension of hotel terug op te bouwen wetende dat ze voor generaties in de schulden zitten, ze ook een volgende aardbeving verwachten maar niet wetende of die morgen, binnen dertig dagen of binnen honderd jaar ze die mogen verwachten. Je ziet het in hun ogen en dit doet pijn. Langtang is vrijgegeven door het buitenland om te trekken maar als je goed obsedriveert dan zie je dat dit geen veilig gebied is. De rotsen hangen los boven je hoofd, vol scheuren en los gesteente en het geeft je geen veilig gevoel. Toen Bhim en ik op de Kiungiberg van 4440m stonden waren we getuige van 2 sneeuwlawines op de berg voor ons en terug in Langtang-dorp moesten we over 3 grote aardverschuivingen (rotsen en stenen) heen. Bhim sleurde mij in een helse vaart erover heen kijkende naar boven of er geen stenen naar beneden kwamen (er hoeft maar een geit bovenaan te staan en er komen stenen naar beneden). Het is telkens een mirakel dat mijn enkels ok zijn.

Verder naar het heilig meer Gosaikund met de pas op 4800m. Daar is het 3 dagen beginnen sneeuwen en ijskoud. De trek was veranderd in een expeditie en dank zij Bhim et zijn grote ervaring hebben we de weg goed gevonden zonder problemen maar ik was wel KO die dag. Het laatste stuk was Helambu-trek maar hier stond letterlijk niets meer recht. Het was alsof we in een oorlogsgebied terecht kwamen Alle mensen zijn vertrokken naar de stad Kathmandu. Alleen oudere mensen zijn gebleven omdat ze geen andere keuze hebben;

De laatste dag hebben we uitgerust in Dulikhel op 30 km van Kathmandu in een resort hotel waar ik normaal 2 dagen taiji zou geven maar er waren geen klanten niettegenstaande er goed promotie is gevoerd.

Mijn ondervinding is dat taichi helemaal niet bekend is in Nepal. Er wordt steeds gekeken naar India en yoga maar ook de yoga-vraag is sterk verminderd. Er is dus nogal wat werk aan de winkel om taichi tot bij de mensen te brengen.

Ook in International guesthouse in Kathmandu zijn er geen klanten en de eigenaars zijn bijzonder verveeld omdat ik een gat hier heb tot de volgende trek van 10 dagen. daarom hebben ze het geweer van schouder veranderd en gedacht om bij de jongeren te beginnen en alzo taichi bekend te maken. Dus zit ik voor 3 dagen in een secundaire boarding (engelse leest) school in de namidag taichi te geven. Maar groot was mijn verwondering dat de leerlingen geen 18 maar 15 jaar waren. Zo is dit voor mij een hele klus om aan hen les te geven maar ze zijn zo gemotiveerd en zo gelukkig dat ze vragen : kom je morgen terug?

Op 24 maart ontmoet ik de fransman Philippe in Kathmandu en gaan we samen eten en de 25 is hij dan maar mijn enige priveleerling.

Op 26 maart vertrek ik naar Pokhara waar mijn 2de trek begint;

En nu toch een antwoordje op de stoelen. Heel veel dank Roger voor al je hulp en je vingers moeten nogal pijn doen als je de duimspijkers in bamboe wil krijgen. Ik weet dat bamboe heel sterk materiaal is want anders zouden ze er hier geen stellingen mee bouwen. En ja wij beiden zijn geen computerfanaten om allerlei bewerkingen te doen. Daarom ben ik zo gelukkig dat wij ons Pascalleke hebben die hierin een kei is.

Dit nieuws mag je gerust delen met de anderen want eerlijk gezegd is het hier behoorlijk druk. Iedereen wil me zien en ontmoeten en enz;

Aan iedereen een dikke zoen en ik stuur wel foto's door een van deze dagen

Dikke zoen

Michelle